

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 25. S. Bernardus Tolosæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

stinens, factus Gyrovagus mendicare cœpit, & quia literas didicerat, prædicavit, ut ex Evangelio quæreret, unde ventrem pasceret. Si quid supra victum a simplicioribus matronis elicere poterat, id ludendo aleis aut certe in usus turpiores effundebat. Frequenter siquidem, post diurnum populi plausum, nocte insecuta cum meretricibus inventus est Prædicator insignis, & interdum etiam cum conjugatis. Inquire, si placet, Vir Nobilis, quomodo de Lusunensi civitate exierit, quomodo de Cenomanis, quomodo de Pictavis, quomodo de Burdegalis. Tam fœda ubique reliquit vestigia, ut ei jam nusquam aditus pateat. Hactenus S. Bernardus.

§. XXV.

S. Bernardus Tolosæ.

In hac profectioe in Occitaniam S. Bernardus ubique tanquam Angelus de Cœlo recipiebatur, cumque complura itidem operaretur miracula, catervis hominum pœne obruebatur, diu noctuque ejus Benedictionem postulantium. Hæc Geofridus tunc monachus & postea Abbas Claravallensis in vita S. Bernardi, & in Epistola, quam in hoc ipso itinere concinnavit, nam S. Abbatis comes aditus erat, diserte narrat, & complura miracula Bergeraci, Cadurci, Tolosæ,

vit. Lib. 3
c. 6.vit. lib. 7.
in fi.

Sæcul. XII. in oppido *Folio viridi*, aliisque locis e-
 A.C. 1147. dita sigillatim recenset. Inter illa vero
 nullum illustrius, quam quod Sarlati in
 Territorio Petrocoriensi patravit. Post-
 quam pro concione dixisset, ut mos u-
 bique erat, offeruntur ei complures pa-
 nes benedicendi. Tunc vero S. Abbas
 elevata manu, & signum *Crucis formans*,
 ait: *ex hoc cognoscetis, vera esse, quæ*
nos vobis prædicamus, falsa autem, quæ
vobis Hæretici prædicant, si ægroti ve-
stri, qui de hoc pane gustaverint, sa-
nentur. Geofridus Episcopus Carno-
 tensis, S. Abbati proximus adstans, cum
 timeret, ne tantam rem temere promit-
 teret, addidit: *Sanabuntur, si fidem ne-*
cessariam babuerint. Sed S. Bernardus
 reposuit: *Non istud dico; sed qui de hoc*
pane gustaverint, certissime ab infir-
mitate sua liberabuntur, ut sciant, nos
vera docere, & vere a Deo missos adve-
nisse. Et mirum dictu, tot homines, qui
 benedicti panis particulas comederunt
 sanitati restituti sunt, ut prodigii fama
 in totam illam provinciam spargeretur.
 Vir Sanctus autem, ad suum Monaste-
 rium rediturus, per oppida propinqua
 viam dirigens, Sarlatum præteriit, ne
 intolerabilis populi concursus molestiæ
 esset.

Tom. III.
 Analect.,
 p. 467.

Ex quadam Epistola a Monacho, no-
 mine Heriberto, ad omnes Fideles data,
 disci-

discimus, qui homines Hæretici Petro-
 corienses fuerint. Mores suos ad vitæ Sæcul. XII.
A.C. 1147.
 Apostolicæ normam se componere jacta-
 bant. Carne non vescebantur, nec po-
 tabant vinum. Centies in die genufle-
 ctabant, pecuniam nullam habebant.
 Orantes *Gloria Patri* nunquam pronun-
 ciabant. Affirmabant, eleemosynam
 dare non esse opus alicujus meriti, quia
 Christiani non deberent habere, quod a-
 liis largiri possent, nec quidquam possi-
 dere. Nihili faciebant Missam & Com-
 munionem, & si quis eorum ad decipien-
 dum populum Missam celebrabat, Cano-
 nem non recitabat, nec communicabat,
 sed Hostiam vel post Altare vel in Mis-
 sale conjiciebat. Nec Crucem nec ima-
 ginem Domini Nostri adorabant, dicen-
 tes, esse Idololatriam. Complures Vi-
 ros nobiles, quibus ut bona sua relin-
 querent, persuaserant, multos viros Ec-
 clesiasticos, Monachos & Moniales per-
 verterant. Omnium antea rudissimi, in-
 tra octo dierum spatium his Præcepto-
 ribus ad eum sapientiæ gradum perve-
 niebant, ut convinci non amplius possent.
 In carcere custodiri non posse, & mira-
 cula patrare dicebantur. Istorum ho-
 minum princeps & caput erat quidam
 Pontius, ut conjicere licet, Henrici Di-
 scipulus.

Sæcul. XII.

A C. 1147.

Gaufr. ep.

n. 10.

S. Bernardus
Albigæ.

Albiga civitatum illius provinciae
 nulla magis ista hæresi depravata fuit;
 unde postea tota Secta Albigensium di-
 cta est. Legato sub finem Junii illuc per-
 venienti, populus, ut contumeliam infer-
 ret, cum asinis & tympanis obviam pro-
 cessit, cumque signum ad Missam cele-
 brandam datum fuisset, vix triginta ho-
 mines adfuere. At S. Bernardum post
 biduum supervenientem populus, ma-
 gnâ lætitiâ professus, suscepit. Alte-
 ra vero die in Festo S. Petri tanta homi-
 num multitudo ad concionem confluit,
 ut eam Ecclesia, etsi amplissima esset, non
 caperet. Vir Sanctus omnes Doctrinæ
 eorum errores commemorans, & a San-
 cto Altaris Sacramento initium ducens,
 in singulis capitibus, quid Hæretici dice-
 rent, tum quid Fides Catholica doceret,
 explicavit, & tandem interroganti, quam
 doctrinam eligerent, universus populus
 professus est, se Hæresim abominari &
 cum gaudio ad veritatem Catholicam
 redire. *Ergo ad Ecclesiam revertimini,*
inquit S. Bernardus, atque ut cognosca-
mus illos, quos sincera pœnitentia subit,
manum ad cælum elevent. Tunc vero
 nemo fuit, qui non dexteram ad sidera
 tenderet. Atque ita soluta est concio.
 Geofridus hoc factum tanquam maxi-
 mum in hoc itinere S. Viri miraculum
 refert.

Tolo-

Tolosani deinde advenientem S. Bernardum, devote exceptum, post paucos dies tanto impetu coluerunt, ut omnes eum conspicerent, omnes attingere gestirent. Ceterum pauci in illa civitate Henrico favebant; sed aderant quidam Textores, qui Ariani dicebantur, & multi, præcipuique hujus civitatis Viri, Hæresi adhærebant. Vocatur Henricus, Ariani quoque vocantur, promittitque populus, neminem exinde ipsos recepturum esse, nisi modo venirent, & quid sentirent publice edicerent. Henricus aufugit, & Ariani se se occultarunt; unde Tolosana civitas ab Hæresi penitus liberata videbatur. Non nulli Optimatum pollicebantur, se Hæreticos ex urbe ejecturos esse, iisque nullum præsidium concessuros. Legatus autem contra Hæreticos eorumque Fautores sententiam pronunciavit hujusmodi: Eos nec ad proferendum contra quemquam testimonium, nec omnino ad agendum in Judicio recipiendos esse, nec cuiquam licere cum iis communicare. In illa sententia toti populo vita Henrici flagitiosissima prodebat; ipsum in Concilio Pisano omnes Hæreses, quas adhuc prædicabat, ejurasse, atque S. Bernardum, ut eum liberaret, promississe, se pœnitentem in suum monasterium Claramvallem velle suscipere.

Sæcul. XII.

A.C. 1147.

S. Bernardus Henricum fugientem secutus, in illis oppidis, quorum cives ille seduxerat, prædicavit. Non nullos viros nobiles invenit, non tam errore quam prava voluntate obstinatos, nam, Clericos exosi, cavillationibus Henrici delectabantur. Ille tanta diligentia quærebatur, ut vix in ullo loco tuto subsistere posset, & tandem captus est, vinculis oneratus ac Episcopo traditus. At jam S. Bernardus ex illa provincia discesserat. Mora quidem longiore opus fuisset, ad tot errores radicitus evellendos, sed non satis virium erat, ad tolerandum tantum laborem, nec diutius abesse sustinebat a carissimis Fratribus suis Claravallensibus, qui multis datis literis Patris reditum urgebant.

Tolosæ S. Bernardus ad S. Serninum (ita Monasterium Canonorum Regularium nominabatur) hospitabatur. Cum Canonorum aliquis, medicinæ peritissimus, in paralytin incidisset, & usque adeo per septem menses fuisset debilitatus, ut in dies mortem expectaret, S. Abbatem rogavit, ut permetteret, se in cubiculum, ejus cellæ proximum, deferri. Nec pauciorum quam sex virorum opera ad eum illuc deportandum fuit necessaria. Invisit ad eum Abbas, cui peccata sua confessus ægrotans, rogare eum deinde cœpit, ut se sanaret.

Bene-

Benedixit ei Vir Sanctus. Tumque de ^{Sæcul. XII.}
cubiculo egrediens intra se dicebat: A.C. 1147.

*Vides, Domine! homines istos miracula
petere, itaque sine miraculis operam per-
demus.* Illico paralyticus surgit, ve-
loci cursu Sanctum consequitur, ejusque
pedes affectu devotissimo osculatur.
Cumque quidam frater festinantem con-
spexisset, præ timore exclamavit, ratus,
sibi spectrum occurrere. Hujus rei fama
per urbem sparsa, ad spectaculum plu-
rimi accurrunt, Episcopus & Legatus
primi adsunt. Itur ad Ecclesiam, Para-
lytico ante ceteros omnes gradiente, *Te
Deum Laudamus*, decantatur. Canoni-
cus ille sanitati restitutus S. Bernardum
Claramvallem redeuntem comitatus, &
Monachorum Institutum amplexus, a
S. Abbate postea in patriam suam re-
missus est, ubi Abbatiali dignitate efful-
sit. S. Bernardus domum redux, data
ad Tolosanos epistola, hortatus est; in
amore sanæ Doctrinæ perseverarent, &
Hæreticos, nullis concessis induciis, per-
sequerentur, donec patriam suam tanta
peste purgassent. Monet, quod viva
voce antea mandaverat, ne Prædicato-
res externos aut ignotos reciperent, sed
solum a Papa missos vel ex licentia Epi-
scopi Tolosani concionantes ausculta-
rent.

ep. 242.